

ЛОМБАРД

Відчуття безбарвності існування переслідувало Богдану цілий день... Дівчина завзято влаштувала своїй душі картання та глуми, крокуючи поміж високих кленів парку. Намагалася вичавити із себе усмішку, але не виходило. Лише вдавалося хмикати отим химерним думкам. Хто повісив на неї тягар примітивності? Батьки? Життя? Доля? Богдана з недовірою подивилася на перехожих... Вони теж – такі, як усі, роблять певні вчинки, ходять на роботу, а мріють зробити щось зовсім інше... Богдана знала, їй набридло місити тісто буденності і випікати з нього несмачне печиво, яке просто не лізе до рота. Зрештою, десерт складався із непоганих інгредієнтів: дому, сім'ї, роботи, але хотілося – свята!!!

У рюкзаку Богдани лежало її спасіння – фотоапарат... Дівчина не уявляла свого життя без фотографування людей... На її знімках можна було побачити кого завгодно: життєрадісного неформала в куртці із залізними шипами; бабусю з переходу метро, що просить милостиню; маленьку наївну дівчинку, яка тримає в руках улюблену ляльку; закоханих, що йдуть трамвайними коліями; дідуся, котрий гуляє берегом моря зі своїми кращими друзями – собаками; дівчину, яка підстрибує до неба від щастя... Богдана й години не могла прожити без того, щоб не скористатися своїм розрадником, вона дуже любила фотографувати...

Цього разу прогулянка парком могла закінчитися повною депресією, але дівчина вчасно схаменулася й витягла фотоапарат, мов якесь рятівне коло. Важка чорна стіна думок посувалася, і перед нею відкривався новий світ – цікавих образів і персонажів... Палець був напоготові, тільки б зловити когось оригінального і – клац! – маленький фрагментик життя у кадрі... Кожен у парку був на своїй хвилі. Богдана випиналася, стійко вичікувала «здобич». Є! Дівчина... Рожеві панчохи... Кеди... Зелена довга спідниця в клітинку... Біла майка із написом «Я люблю літати...». Сережки – два палаючих серця... Очі світяться... Вуста – азартні... У руках – повітряний змій... Як наче разом готуються до польоту... У космос, у новий всесвіт, де всі такі – легкі та безтурботні... Не дівчина, а справжній експонат... Фотоапарат

працює... Богдана щаслива... Дівчина в кадрі... Аж раптом – дзвінок... Мобільний... «Алло, – задумливо сказала Богдана... – Так... Авжеж... Прийду... Залюбки...» Вона загорілася від радощів... «Він зателефонував! Сам... Перший! От і свято... Нарешті свято...»

Вадим був «недугою» Богдани... Вона закохалася в нього по вуха ще в університетські роки, коли вчилися на одному потоці, а потім стали працювати в одній компанії... Та хлопець ніколи не проявляв симпатії, нічого більшого, крім дружніх стосунків, а тут раптом дзвінок – запрошення на день народження... Так і завмерла, ошелешена, посеред парку. «Я буду... Авжеж...» – тільки й мовила. Обернулася – рожеві панчохи пішли, а може, полетіли зі змієм... Фотоапарат – у рюкзак, добру новину – в кишеню... Свято – під серце... «Я люблю літати», – подумала дівчина й нарешті рушила з місця.

Перша думка, що промайнула, – купити гідний подарунок... У Вадима мусила бути за півгодини... Звичайно, так не робиться. Треба було задалегідь попередити... Але Богдани куди важливіше інше... Нарешті він про неї згадав, запросив... Так, тепер подарунок, купити подарунок... А гроші? Дівчина зовсім забула про те, що в гаманці тирлувалося лише двадцять гривень. Зарплатні ще не видавали, а батьки поїхали до родичів... «Може, в когось позичити?» – подумала, аж розглянулася до вкола: ні в кого. Богдана просто йшла уперед, як ті перехожі, і не знала, що робити. Раптом на розі вулиці вивіска – ломбард «Заволока»... Дівчина вхопилася за вуха... Так – золоті сережки на місці... Подарунок тата... «Але це ж не назавжди... – зітхнула. – До зарплатні... А там викуплю і все...» – подумала і гайнула до ломбарду. Всередині – приємне світло, у віконці – жінка хитро мружить очі...

– Добридень, – привіталася Богдана. – Я хочу здати свої золоті сережки... От... Дивіться... Скільки я за них отримаю? – дівчина вимушеним жестом простягнула жінці прикрасу.

– Ми не приймаємо дорожочінності... – бай- дуже промовила жінка.

– Як це? А що? – здивувалася Богдана.

– Любов... Ми приймаємо любов до улюбленого заняття... У вас є улюблене заняття?

– Не знаю... – замешкалася дівчина, не розуміючи, чи сприймати все це всерйоз. – Авжеж, є улюблене заняття... Я люблю фотографувати людей...

– От і добре... – зазначила жінка. – Ви нам свою любов до фотографування. А ми вам гроші. От вони. – Жінка дістала із шухляди чималеньку суму і простягнула Богдані. «Це навіть краще, ніж здавати сережки. Тато нічого не запідозрить», – подумала дівчина, взяла гроші й вибігла із «Заволоки».

Тримаючи в руках невелику коробку синього кольору у вигляді троянди (нічого кращого не придумала, як придбати в ювелірному магазині срібний ланцюжок на руку), дівчина тицьнула у дзвінок Вадимової квартири. А звідтіля – галас, регіт, музика... Іменинник відчиняє двері – вродливий, у блакитній сорочці та чорних брюках. Очі – стріляють, подих – лава алкоголю...

– Привіт, – холодно сказав Вадим. – Заходь. Уже всі зібралися.

Богдані – мурахи по спині.

– Вітаю з днем народження... Це тобі... – Дівчина простягнула коробочку.

Узяв. Не відкрив. На полицю – до інших подарунків. Там їй і місце, укупі з усіма.

У кімнаті – гучна компанія. Великий стіл – повно страв, шампанського... Колеги по роботі, однокурсники, а це хто, у кріслі? Білявка – прихована загроза...

– Знайомся, Богдано. Це моя дівчина – Вікуся. – Тиць на білявку – шкіриться, головою махає.

Богдані – кров у скроні, а в горлі – клубок застряг... Ледве-ледве: «Дуже приємно...»

Напроти – усміхнені обличчя. А Богдані хоч плач. Який там тост, та й пити не хочеться. Не заважатиму, піду... Дівчина на вулицю. Сльози котяться по щоках. От і свято. А хотіла ж свята! Білявка в кріслі, Вадим поряд із нею, як собача... І синя коробочка запеклася від болю на полиці серед пилу...

Ще хвилька – і в прірву... У такі миті є рятівне коло... Фотоапарат із рюкзака... Але – пустота... Що з ним робити? Кнопку тиснути... Не тиснеться... А як фотографувати? А навіщо? Що за маячня... Персонажів – не видно, і не тягне зовсім на маленькі кадрики з чужого життя... Богдана зовсім розгубилася... Але ж було! Рятувало не раз те фотографування... Чому ж тоді зараз? А – ломбард... Здала любов до улюбленої справи в ломбард... Виміняла на гроші... Ото ще божевільна... Хутко до «Заволоки»... Відчинено... Добре... Це добре... У віконці – жінка... Але інша... Молодша, гарніша...

– Добрий вечір... – Богдана ледве стримувала сльози. – Я годину тому у вас здала свою

любов до улюбленої справи... Виміняла на гроші... Я от вам сережки віддам золоті, тільки поверніть мою любов... Бо я не зможу без неї...

– Яку таку любов?.. Дівчино, ви що? – загорланила жінка. – Міліцію викликати чи швидко? У нас люди золото здають, а ви про любов, це вам не готель якийсь, поплутали, мабуть, ану йдіть, а то охоронця покличу...

Богдана посунула до виходу. Як же це може бути?.. Та ж адреса... На розі... Ломбард... А назви взагалі немає... Маячня... Може, сон? Ущипнула себе за руку... Ні, не сон, реальність...

Через півгодини Богдана відчиняла двері власної квартири... Тиша... Батьків немає... Незграбно всілася на диван... Згадала про Вадима – серце закалатало від люті... Згадала про ломбард – ще більше... Знову полізла в рюкзак – ось він фотоапарат... Спасіння... Повернення до життя... Руки самі включають... Добре, що перший поверх... Вікно відчиняє... А там – дід на лаві... У роті цигарка... У руках – гітара... А шорти – смугасті, смішні, мабуть, в онука позичив... А на голові – шапка солдатська... Мабуть, ще з війни... Палець Богданин на кнопку тисне – клац! клац! Дід у смугастих шортах – у кадрі... Веселий і щасливий назавжди...

Поки фотографувала, – заспокоїлась... Але як це сталося? Бо не хотілося ж... Невже повернулася любов? Так, повернулася... Богдана фотоапарат цілує, радіє: «Більше ніколи не віддам свою любов... Ніколи не проміняю на гроші улюблену справу...»

На ранок Вадимові боліла голова. Шампанське протягом усієї ночі далось взнаки. Вікуся під боком, на столі – безлад... Добре, що не йти на роботу... Підвівся з ліжка, пішов на кухню по воду. Зирк – на полиці в коридорі синя коробочка... Богдана подарувала... Ще не зовсім тверезий, він підійшов ближче, узяв у руки, замислився, відкрив, а там – порожньо... «От тобі і подруга, порожні коробки дарує...» – подумав Вадим і посунувся далі на кухню...

Богдана знала: все повернулося на свої місця... Вхопила фотоапарат, кинула в рюкзак і вискочила на вулицю свіжим ранком... Трамваем – повз ломбард... Вийшла на зупинці... Вивіски немає... Присіла поряд на лаві... Раптом до ломбарду заскочила дівчина з парку – в рожевих панчохах, дивній майці «Я люблю літати» і повітряним змієм... Через хвильку туди ж поплентався дід у смугастих шортах і з гітарою... А ще через мить – Вадим із білявкою...

Богдана бачила, як люди заходили і виходили в ті дивні двері, як легко вони розлучалися зі своєю любов'ю... Вона знову щипнула себе за руку... Ні, не сон... Стрибнула в трамвай... Поїхала легко і бадьоро... За кадром із чийогось життя, де ще кожен займається улюбленою справою...